

Pytanie prejudycjalne

Czy termin „organ wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych ⁽¹⁾ i termin „prokurator” w rozumieniu art. 2 lit. c) ppkt (i) wyżej wymienionej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że obejmują one również prokuratury państwa członkowskiego, które, w ramach podejmowania decyzji w sprawie wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego, narażone są na ryzyko podlegania, bezpośrednio lub pośrednio, instrukcjom lub indywidualnym poleceniom ze strony organu władzy wykonawczej, takiego jak Justizsenator (senator sprawiedliwości) w Hamburgu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 130, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez
Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 6 sierpnia 2019 r. – M.I.C.M. Mircom
International Content Management & Consulting Limited/Telenet BVBA**

(Sprawa C-597/19)

(2019/C 383/49)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Ondernemingsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M.I.C.M. Mircom International Content Management & Consulting Limited

Strona pozwana: Telenet BVBA

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy pobranie pliku poprzez sieć równorzędną (peer-to-peer) i jednoczesne udostępnienie do wysłania („seedowanie”) jego części („pieces”) (niekiedy bardzo fragmentarycznych w stosunku do całości) należy uznać za publiczne udostępnienie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 ⁽¹⁾, mimo że takie pojedyncze „pieces” są jako takie beзуżyteczne?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- b. Czy istnieje jakiś minimalny próg, po którego przekroczeniu „seedowanie” tych „pieces” stanowiłoby publiczne udostępnienie?
- c. Czy istotna jest okoliczność, że „seedowanie” może odbywać się automatycznie (w wyniku ustawień „torrent client”), a tym samym bez świadomości użytkownika?

- 2) a. Czy osoba, która jest wskazana w umowie jako podmiot praw autorskich (lub pokrewnych), ale sama nie wykonuje tych praw, a jedynie dochodzi roszczeń odszkodowawczych od osób, które w jego ocenie naruszają te prawa, a więc osoba, której model biznesowy zależy nie od zwalczania, a od istnienia piractwa, może korzystać z tych samych praw, jakie rozdział II dyrektywy 2004/48 przyznaje autorom lub licencjobiorcom, którzy wykonują prawa autorskie w normalny sposób?
- b. W jaki sposób taki licencjobiorca mógł w takim przypadku ponieść „uszczerbek” (w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2004/48 ⁽²⁾) w wyniku naruszenia prawa?
- 3) Czy konkretne okoliczności przedstawione w pytaniach pierwszym i drugim są istotne w ramach wyważania interesów między – z jednej strony – egzekwowaniem praw własności intelektualnej a – z drugiej strony – prawami i wolnościami gwarantowanymi przez kartę, takimi jak poszanowanie życia prywatnego i ochrona danych osobowych, a w szczególności w ramach oceny proporcjonalności?
- 4) Czy systematyczna rejestracja i ogólne dalsze przetwarzanie adresów IP „roju” „seederów” (przez samego licencjobiorcę lub przez osobę trzecią na jego zlecenie) jest w tych wszystkich okolicznościach uzasadnione w świetle ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ⁽³⁾, a konkretnie w świetle jego art. 6 ust. 1 lit. f)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, Dz.U. 2004, L 157, s. 45.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, Dz.U. 2016, L 119, a. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu (Polska) w dniu 9 sierpnia 2019 r. – Gmina Wrocław przeciwko Dyrektorowi
Krajowej Informacji Skarbowej**

(Sprawa C-604/19)

(2019/C 383/50)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmina Wrocław

Strona pozwana: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości z mocy prawa, takie jak w okolicznościach przedmiotowej sprawy, stanowi dostawę towarów w rozumieniu art. 14 ust. 2 lit. a) w zw. art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE Rady z 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ podlegającą opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej?
- 2) W razie odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości z mocy prawa stanowi dostawę towarów w rozumieniu art. 14 ust. 1 w zw. art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 112 podlegającą opodatkowaniu VAT?